

Ernest Germain (Mandel)

Den judiska frågan efter andra världskriget

(juli 1946)

Från *Fourth International*, årg. 8, nr 4, april 1947, s. 109–113.

Följande artikel skrevs av Mandel som efterskrift till första franska upplagan av Abraham Léons bok *Une conception matérialiste de la question juive* (svensk översättning [Marxismen och judefrågan](#)), som egentligen var färdigskriven i december 1942. Léon var nationell sekreterare i det belgiska trotskistiska partiet. Gestapo arresterade honom i juni 1944 och han dog en martyrs död i nazisternas koncentrationsläger i Auschwitz.

År av oupphörlig förföljelse och obeskrivlig förödmjukelse, med jagade djurs tillvaro som den ”normala” existensformen, deportationer, ”dödståg”, gaskamrar, krematorier, stridsvagnsdiken fyllda med lik; massakrer där ingen familj skonades och ett bokslut så fruktansvärt i sin tydlighet: fem miljoner döda av sex miljoner europeiska judar – detta är innebörden av andra världskriget för den gamla kontinentens judiska befolkning.

Människans fantasi, snabb som den är att fatta det hemska, har svårt att konkret föreställa sig innebörden av detta bokslut. Det är omöjligt att komprimera denna exempellösa korsfästelse av miljontals människor i några få levande bilder.

Separerad från den övergripande bilden av en värld i dödsstrid, framstår judarnas öde inte bara som grymt, det framstår som osannolikt. Förnuftet vägrar erkänna att materiella intressen kallt skulle ha kunnat diktera utrotning av dessa oräkneliga försvarslösa varelser. Fanatismen hos SS, deras blinda underkastelse under sina ledares order återropas för att bidra till att gesken av en förklaring till den tragedi som Europa just har upplevt. Men tolkningarna når inte ens i närheten av den fruktansvärda verkligheten. De bygger på antagandet att förintelsen av den europeiska judenheten utgör en plötslig och unik katastrof i detta folks besvärliga historia. Bristen på förståelse av det förflutna omvandlas till illusioner om framtiden, och allt detta samtidigt som ett nytt och fruktansvärt hot redan svävar över de överlevande judarna i hela världen.

Judarnas öde är en symbol för mänsklighetens öde

Även om judarna har drabbats hårdare än något annat folk, har de genomlevt dessa de mest tragiska stunderna i sin historia i en tid när hela mänskligheten kämpar sig igenom en fruktansvärd kris som liksom en flodvåg hotar att uppsluka allt som nittonhundratalets civilisation långsamt byggt upp. Vid sidan av fem miljoner mördade judar finns 60 miljoner offer för det imperialistiska kriget. Den hitleristiska imperialismens barbariska behandling av judarnas är bara ett extremt uttryck för barbariet i imperialismens allmänna metoder i vår tid.

Gentemot de judiska deportationerna ser vi nu deportationen av miljontals tyskar från Polen och Tjeckoslovakien. Gentemot återgången till den gula stjärnan finner vi nu brännmärken av alla tyskar med synbara symboler i många länder i Centraleuropa. Dödstågen har åter börjat rulla men den här gången i motsatt riktning och med en annan mänsklig last. Bokbränningen har återupptagits av amerikanerna. Alla nazismens grymheter, från avrättningar av gisslan till nedbränningen av hela byar ”som repressalier” har troget återskapats av den anglo-amerikanska imperialismens sändebud, vare sig det är i Indonesien, Filippinerna eller Korea.

Långt ifrån att vara en företeelse isolerad från mänsklighetens öde, är judarnas tragedi endast ett förebud för andra folk inför deras kommande öde, om kapitalismens förfall fortsätter i sin nuvarande takt. Efter att ha drivits till vanvett av blodet från sina miljontals offer, har världs-imperialismen successivt fört hela sociala skikt till ett barbariskt tillstånd där mänskligt liv inte längre har det minsta värde och där liken är en lika vanlig syn som fotgängare som korsar en gata i en stor stad. Denna snabba förändring av mänskliga reflexer har ingenting att göra med de specifika förklaringar som allmänt ges för den.

Lugnet hos en SS-officer som spelar schack medan tusentals kvinnor och barn bränns upp i krematorier några hundra meter bort, är identiskt med lugnet hos en brittisk officer när han kliver över lik som belamrar vägen till hans nattklubb i Calcutta. Den amerikanska ”reportern” som fylld av nyfikenhet rusar mot Hiroshimas ruiner i jakt på sensationella rubriker för sin tidning, men som inte ett ögonblick berörs av tanken på att han går över de pulveriserade resterna av 100 000 människor som på några sekunder har försvunnit upp i tunna luften... Mänskligheten har färdats en lång väg sedan den upprördes över ödet för Krimkrigets offer.

Alla regeringars ansvar för de europeiska judarnas öde

Det är inte enbart den amerikanska imperialismens grymma förtrycksmetoder och den barbariska mentaliteten som följer i dess fotspår som för den närmare och närmare den nazistiska imperialismen. De europeiska judarnas öde avgjordes i lika hög grad genom de amerikanska imperialisternas beräkningar som genom Hitlers direkta massakrer. I månader kunde hundratusentals judar ha räddats: i Rumänien, Bulgarien, Ungern och i den franska zon som inte var ockuperad. Dessa olyckliga jagade hade sina ögon vända mot den enda vägen för att undkomma: över havet. För varje röst som fördömer Hitlers brott måste också de röster som anklagar London och Washington tillfogas. Trots att dessa regeringar visste vad som planerades mot judarna och utnyttjade det för sina propagandistiska syften, gjorde de inte den minsta gest för att hjälpa dem som kunde ha räddats, utan *vägrade* tvärtom rakt på sak att bevilja dem överfart över havet.

Jämte de några tusen som kunde fly – de rika, de som hade ”kontakter” i USA – fanns det hundratusentals för vilka dörren var stängd, som drevs tillbaka från de palestinska stränderna och skickades tillbaka till det nazistiska helvetet.

Om Hitler konstruerade fällan för judarna, var det anglo-amerikanerna som gillrade den. Blodet från de oskyldiga faller på deras ansvar såväl som på nazisternas.

Men de imperialistiska regeringarnas ansvar går långt utöver denna enkla vägran att ge direkt hjälp. En amerikansk diplomatisk beskickning fanns kvar i Tyskland fram till slutet av 1942. Röda Korset skickade regelbundet sina betrodda agenter och inspektörer till tyska krigsfångeläger. Trots många fall av kränkningar av ”internationell rätt”, kan det inte råda någon tvekan om att förhållandena för krigsfångar från alla nationer, utom Ryssland, i allmänhet var ”acceptabla” i Tyskland och var mycket lika förhållandena för tyska fångar i USA och England. Detta gäller särskilt officerarnas förhållanden. (Samhällets klasskaraktär uttrycks ingenstans så kraftigt som i läger.) Imperialisterna följde spelreglerna i den mån de själva var inblandade. *Varför återropades inte den här regeln om ömsesidighet för judarna?* Varför fick inte de brittiska och amerikanska regeringarna, som var allierade till den polska regeringen, den tyska regeringen att förstå att ömsesidigheten även skulle återropas i fråga om internerade civila, av vilka tyskar i allierade länder uppgick till hundratusentals? Sanningen är att de anglosaxiska imperialisterna i praktiken helt tog sin hand från de olyckliga judarnas öde i Europa, och betraktade dem bara som ett ämne för propaganda att användas vid lämplig tidpunkt. De försökte inte ens utnyttja något av de många medel för påtryckningar som de förfogade över å judarnas vägnar.

Den storslagna revolten i Warszawas getto framhålls av hela den demokratiska pressen i världen. Men i den sista vädjan som kämparna i Warszawa riktade till världen, anklagades de brittiska, polska och sovjetiska regeringarna, och de anklagade de ”officiella” ledarna för den polska nationella motståndsrörelsen för att *avsiktligt ha förvägrat dem vapen som de krävt i veckor för att fortsätta sin kamp mot SS-bödlarna*. Låt deras sista gripande ord: ”Bröder, alla regeringar är skyldiga”, ingraveras i hjärtat på varje judisk arbetare, hos alla klassmedvetna arbetare i världen. Ansvar för massakern på judarna bärs, tillsammans med nazismen, av alla jordens regeringar, av hela imperialismen, av hela kapitalismens regim i dess dödsstrid när den faller ner i barbari.¹

Överlevnads tragiska lott i Europa

Den europeiska judenheten har reducerats till mindre än en miljon människor efter den fruktansvärda prövning som den just genomgått. Av dessa 900 000 judar har minst hälften förlorat allt under stormen: arbete, egendom, inkomstkällor, familjer, hem. Dessa människors synfält har för evigt fördunklats. Kriget har brutalt skurit av alla rötter som närde dem i deras sociala miljö. Om de inte kan slå nya rötter någon annanstans, är dessa människor dömda att gå under.

De som har haft tur eller varit modiga nog att återvända till sina hem eller komma fram ur sina individuella gömställen känner sig omgivna av dold fiendlighet. Det skulle vara löjligt att hålla den nazistiska propagandan ansvarig för detta. Visserligen har den lämnat spår i de primitiva sinnena hos många lager av bönder och efterblivna arbetare. Men grunden för antisemitismen, som tydligt etsat sig fast i sina sociala konturer och spårad tillbaka till sitt historiska ursprung i denna bok av A. Léon, kvarstår fortfarande mer än någonsin efter detta krig som har varit så förödande för småbourgeoisens ställning. ”Elimineringen av Hitler kan inte förändra någonting väsentligt i judarnas ställning. En tillfällig förbättring av deras lott kommer på intet sätt att påverka fortgången av alla de djupa rötterna hos 1900-talets antisemitism.” Dessa profetiska ord som skrevs av Léon 1941 har just bekräftats genom den oavbrutna serien av pogromer som har skakat Polen, Ungern och Slovakien sedan ”befrielsen”, i vilka mer än 20 000 människor redan fallit offer.

Efter att tillfälligt ha ”mjukat upp” den fruktansvärda kris som ”ariska” hantverkare och småföretagare upplevde i Central- och Östeuropa, genom att stänga judiska företag, drabbades dessa skikt i sin tur hårt av monopolkapitalismen. ”Mobiliseringen för totalt krig” ledde till undertryckandet av flera hundra tusen småföretag. Deportation av hela arbetskraften till Tyskland gjorde miljontals småborgare rotlösa. Restriktioner, byråkrati, ständig krympning av den fria marknaden för råvaror och konsumtionsvaror, inflationens katastrofala effekter – allt detta bidrog under de sista åren av kriget och de första månaderna efter kriget till att göra läget för hantverkare och småföretagare i Central- och Östeuropa osäkrare än någonsin. Men ju mer prekär deras ställning blev, desto våldsammare motsatte de sig att deras forna judiska konkurrenter återvände. Tidningarna rapporterade nyligen att alla små butiker i Budapest tvingades stänga eftersom de inte längre kunde uthärda den svindlande inflationsspiralen. Är

¹ I sista minuten, innan deras totala förintelse, utfärdade det judiska folkets sista överlevare i Polen en vädjan om stöd till hela världen. Den har inte besvarats.

”Vi vet att ni, judiska arbetare i Palestina och på andra håll, lider grymt för vårt otroliga martyrskap, som saknar motstycke i historiens annaler. Men låt dem som hade möjlighet att hjälpa oss och inte gjort det veta att vi tänker på dem. Blodet från tre miljoner massakrerade judar ropar på hämnd och de kommer att hämnas. Och straffet kommer inte bara att slå mot de nazistiska kannibalerna utan även mot alla de makter som inte gjorde något för att rädda ett folk som dömdes till fullständig utrotning av de hitleristiska brottslingarna. De begränsade sig till några hycklande fraser. Vi som blir de sista att dö kommer aldrig att glömma det och kommer aldrig att förlåta. Må denna sista röst över avgrunden nå hela mänsklighetens öron.” (*The Extermination of the Jews of Warsaw*, s. 58, publicerad i Bryssel av E. Botte.)

det förvånande att deras hat mot de judiska småföretagarna under sådana förhållanden förvärras när de senare, efter att ha återvänt från koncentrationslägren, försöker öppna sina butiker och därmed konkurrera med dem över den redan alltför magra andelen av nationalinkomsten? Den allmänna stagnationen i ekonomin sedan kriget, som även åtföljs av en viss avindustrialisering, berövar de överlevande judarna möjligheten att proletariseras eller att övergå till andra yrken, samtidigt som det förhindrar återgång till deras tidigare ställning. Utvägarna är stängda för dem. Om det höga prästerskapet, den egendomslösa provinsiala adeln och andra reaktionära element lyckas hetsa upp breda skikt av den polska, slovakiska och ungerska befolkningen mot judarna som "kommunister" och "ryska agenter" beror det endast på att den sociala basen för antisemitism förblivit intakt.

"På planeten utan visum"

De överlevande judarna i Polen, Ungern och Slovakien söker desperat efter en väg ut ur sin olycka långt från det land som har bevittnat deras familjers tragedier. Ännu värre är situationen för mer än 100 000 judiska flyktingar i Tyskland som, *ett år efter sin "befrielse" fortsätter att leva under koncentrationslägrenas ökända villkor*, och utsätts för oräkneliga bedrägerier från de militära myndigheterna. Detta har orsakat en skandal som leder rakt in i New Yorks bankkretsar, och USA:s regering har tvingats skicka en kommission för att undersöka på plats. Kommissionen har kommit och åkt, dess rapport har lästs och diskuterats, men de 100 000 landsflyktiga judar som inte vill återvända till Polen sitter fortfarande kvar i de tyska lägren mellan ett hemskt förflutet och en oviss framtid. Problemet med de överlevande judiska flyktingarna kräver en lösning: de imperialistiska regeringarna har inte ens fört problemet på tal.

När det handlade om militära mål var 48 timmar mer än nog för en imperialistisk stab att besluta om frivillig eller påtvingad förflyttning av miljontals människor. Men ett år har inte varit tillräckligt för kapitalismens "specialister" att hitta någon plats på jorden där flera hundra tusen offer för nazisternas barbari kan återuppbygga sina liv. För varje regering håller de överlevande judarnas sak på att bli ett skamligt redskap för utpressning av en rivaliserande makt. England och Amerika uppmanar varandra att visa gästfrihet genom att hålla dörrarna öppna för flyktingar till de länder som de kontrollerar. Men i beräkningarna som avgör den imperialistiska politiken upptar lösningen av mänskliga problem inte ens den tusende platsen.

Men detta problem har också stor ekonomisk och social betydelse. Under nuvarande förhållanden är det uteslutet att de överlevande kommer att kunna återta sina forna yrken. Frågan ställs om deras yrkesmässiga omskolning. Men den kan endast ställas ur ekonomisk synvinkel i de länder som är industriellt utvecklade, där integrationen av två eller tre hundra tusen män i produktionsprocessen är en ganska vanlig fråga. Om den barbariska kapitalismen vägrar att "ta risken" på grund av hotet om arbetslöshet, är det proletariatets uppgift, arbetarrörelsens uppgift i dessa länder, att främja detta krav på grundläggande mänsklighet: *"Öppna dörrarna till USA, till Kanada, till Australien, till de fem kontinenterna för den nazistiska förföljelsens offer!"* Arbetarklassen, som kämpar mot arbetslöshetens pest genom att kräva en minskning av arbetstiden, kommer inte att ha några svårigheter att integrera flera hundra tusen judar. De skulle, tvärtom, bli mycket värdefulla allierade i den allmänna kampen mot kapitalismen, som är ansvarig för deras öde och för den återvändsgränd som hela mänskligheten befinner sig i.

Antisemitismens utveckling, som resultatet av bestämda sociala och historiska orsaker, framkallar spridningen av sionistisk nationalism bland de förtvivlade och deklasserade småborgerliga judiska massorna. Det brutala likställandet av judar från alla skikt i förintelselägren skärpte nationalismen även bland judiska arbetare, i den utsträckning som arbetarnas internationella solidaritet var för svag i andra länder. Det är upp till dem som befinner sig i en gynnad ställning jämfört med de judiska arbetarna att ta ledningen nu och åstadkomma fri

invandring i sina länder för överlevarna. Detta är det bästa sättet att vinna de judiska arbetarna från den sionistiska utopin.

Palestinsk invandring är ingen lösning

Om tusentals judar i Europa nu kräver rätten att flytta till Palestina, är den främsta anledningen till detta att dörrarna till resten av världen är stängda för dem. Det är också en produkt av de ofattbara förföljelserna under de senaste åren och världsproletariatets relativa passivitet.

Kriget åstadkom en kort period av osäkert välstånd i Palestina, liksom i hela Mellanöstern, till följd av isoleringen av dessa länder från världsmarknaden och deras förvandling till stora militära arsenaler för åttonde armén. Krigstidens ”välstånd” i USA födde herrar Wallace och andras illusoriska planer, som förutspådde minst ”60 miljoner jobb” för amerikaner; på samma sätt var det efemära välstånd som upplevdes i Palestina utgångspunkten för en ambitiös plan som syftade till att installera ett system liknande TVA och att göra landet beboeligt för mellan en och en halv till tre miljoner nya invånare. Men så snart kriget upphörde verifierades Léons prognoser i denna fråga punkt för punkt. Problemet ligger inte i utarbetandet av planer för att göra världens öknar beboeliga, utan i genomförandet av dessa projekt, att åstadkomma en ny och omfattande utveckling av produktivkrafter under den ruttnande kapitalismens förutsättningar, med en världsmarknad som redan plågades av permanent överproduktion, med stora internationella monopol som var redo att krossa varje ny konkurrent oavsett var den dyker upp. Bara ett år efter kriget upplever Egyptens ”blomstrande” industri redan en relativt högre nivå av arbetslöshet än i världens mest industrialiserade länder.

Varje litet steg framåt som den palestinska ekonomin skulle ta medan förhållandena på världsmarknaden ännu inte är normala, skulle förvandlas till en kompletterande källa till ekonomisk kris. Det centrala konkreta problemet för den palestinska ekonomin under de närmaste åren kommer inte alls vara att ”möjliggöra för landet att absorbera 100 000 människor per år”, problemet kommer bli att säkerställa uppehälle för hundratals palestiniere som kommer att bli offer för den ekonomiska krisen. Vi förutspår att trots den konstgjorda tillströmningen av amerikanskt kapital kommer även detta problem att visa sig vara olösligt.

Om lösningen på problemet med Europas judiska överlevare genom utvandring till Palestina är omöjlig ur ekonomisk synvinkel, är det ännu omöjligare ur socioekonomisk synvinkel. De krafter som motverkar denna invandring har en förkrossande överlägsenhet över de palestinska judarna och över världssionismen. Konsekventa sionistledare är själva starkt medvetna om detta och har av just den anledningen slagit in på den desperata vägen med terroristisk gerillaverksamhet.

Vi måste läsa om det profetiska stycket i vilket Léon analyserar dessa hinder för de sionistiska planerna för att förstå hur grundligt de senaste månadernas händelser bekräftat vad han skrev. ”I Palestina kolliderar judisk nationalism med arabisk nationalism; landets ekonomiska utveckling skapar en tillväxt av den arabiska befolkningen, dess sociala differentiering, framväxten av en nationell kapitalism.” Låt oss konstatera att medan de olika arabiska feudala partierna i Palestina med stora svårigheter lyckades sätta sina inbördes skillnader i andra hand i syfte att förena sig mot den judiska ”gemensamma fienden”, är det den arabiska bourgeoisie i Egypten, Libanon, Syrien och även i Palestina som i allt högre grad börjat anförda den antisionistiska rörelsen och ger den enighet och sammanhållning. Varje ny ekonomisk utveckling i Främre Orienten kan bara stödja bildandet av en arabisk bourgeoisie som är fast förenad genom gemensamma intressen och som gör hindren för skapandet av en judisk stat mer oöverstigliga än någonsin.

Illusionen om att bygga ett välmående land mitt i en värld i nedgång blir den absurda illusionen om att bygga en ”judisk stat” mitt i en arabisk nation med tjugo gånger så stor befolkning och som är i färd med att nå samma grad av utveckling.

Förr räknade sionisterna, även under kriget, med stöd från den brittiska imperialismen. I verkligheten ”använder den senare bara judarna som motvikt till det arabiska hotet, men gör allt för att försvåra för judisk invandring.” Ingen kan idag tvivla på exaktheten i denna analys. Vid den tidpunkt när det brittiska imperiets ställning i arabvärlden – den avgörande länken mellan Indien och Medelhavet – samtidigt hotas av den amerikanska imperialismen och den sovjetiska byråkratin, är det för Londons City en fråga om liv och död att ha den arabiska faktorn på sin sida. Oundvikligen kommer de brittiska eftergifterna till judarna tendera att minska och inte öka. Varken i ”rättvisans” namn, eller på grund av ”tidigare löften”, eller på grund av terroristhot, kommer britterna riskera att förlora kontrollen över Suezkanalen och sina sista oljefält.

Efter besvikelsen över engelsmännen vänder sig de sionistiska ledarna till amerikanerna, och kommer till och med vara beredda att i morgon kasta sig i famnen på den stalinistiska byråkratin för tillfälligt stöd. Fåfänga försök. Om den amerikanska imperialismen låtsas stödja den sionistiska saken nu, beror det betydligt mindre på Trumans beräkningar inför nästa val än som en faktor i den systematiska penetration som bedrivs av amerikanerna i Främre Orienten. Med en redan stark förskansning i Saudiarabien har oljemagnaterna likaledes vänt sina ivriga ögon mot Irak, Transjordanien och hela arabvärlden. De är beredda och villiga att få tillträde i den sionistiska rörelsens släptåg. De är beredda och villiga att skapa svårigheter för britterna på den arabiska sidan genom att tvinga dem att handla i motsättning till den infödda befolkningens intressen. Men deras mål är inte att gynna den sionistiska saken utan att konkurrera med britterna om denna ”vänskap”, det vill säga rätten till exploateringen av araberna. Allmänt sett kan samma sak sägas om den sovjetiska byråkratin. Valet mellan 20 miljoner araber och knappt en miljon judar är inte på något sätt svårt. Tillfällig ”hjälp” till sionisterna är för varje stormakt endast en kil för att få tillträde till Palestina för att sedan i nästa steg få arabernas stöd. På det internationella schackbrädet är det sionistiska saken förlorad på förhand.

Arbetarrörelsen och den palestinska frågan

Så länge det arabiska samhället förblev i ett primitivt tillstånd verkade den brittiska imperialismens dominans vara säkerställd. Här hade Londons City en fördelaktig arena för att demonstrera sin klassiska och slipade teknik, produkten av århundradens erfarenheter, att utnyttja skillnaderna mellan olika kungliga dynastier, mellan olika besuttna familjer, mellan olika religiösa sekter och olika ökenstammar. Arabvärldens enighet mot imperialismen skulle aldrig kunna realiseras i ett förkapitalistiskt samhälle.

Mellanösterns snabba industrialisering och skapandet av en arabisk bourgeoisie har omstörtat problemets förutsättningar. Imperialismen måste dra sig tillbaka till nya ställningar. De imperialistiska truppers demonstrativa avfärd från Egypten och Libanon är en tydlig indikation på en förändringsprocess i denna del av världen. Men om den arabiska bourgeoisien kan uppnå enighet gentemot sionismen, är det fortfarande långt ifrån möjligt att göra det beträffande imperialismen. Den befinner sig i sin tur mellan det brittiska styret å ena sidan och det unga proletariats uppgång å den andra. De stora strejkerna i Egypten, den judisk-arabiska strejken i Palestina och den allmänna strejken som övergick i uppror i Iran visade tydligt för bourgeoisien att proletariatet hotar. Under allt sämre förhållanden ur ekonomisk synpunkt, är den inte bara oförmögen att förbättra situationen för de arbetande massorna, utan känner sig tvingad att förvärra den ytterligare. Uppstigande ur den eländiga dvala i vilken han levt i århundraden, har den arabiske bonden förvandlats till proletär, blivit medveten om sin mänskliga kvalitet och vägrar att återvända till byn. Den fruktansvärda sociala kris som skakar Mellanöstern kan

endast sluta i en allians mellan den arabiska bourgeoisien, den godsägaradeln och den brittiska imperialismen mot det folkliga hotet. Endast det arabiska proletariatet kommer att kunna förena folkmassorna i de sex länderna runt sig för att inleda anfallet mot den imperialistiska ställningen. Endast det arabiska proletariatet kan framgångsrikt genomföra kampen för arabvärldens fullständiga och omedelbara självständighet.

Detta visar således den palestinska arbetarrörelsens omedelbara plikt: att integrera sig i den övergripande arbetarrörelsen i Mellanöstern mot den brittiska imperialismen. Sionismen är ett hinder på vägen till det judiska och arabiska proletariatets enighet, men stänger samtidigt sionismen vägen till denna integration, och hindrar koncentrationen av den palestinska arbetarklassens alla krafter runt parollerna: *Omedelbar och fullständig självständighet för Palestina! Omedelbart tillbakadragande av alla brittiska trupper! Val av en konstituerande församling genom direkta och hemliga val!* Alla mellanliggande formler, såsom "binationell stat", representerar i grund och botten endast vägran att ge upp en nationalistisk ståndpunkt till förmån för proletariatets allmänna intressen och kommer att slå tillbaka direkt mot sina upphovsmän.

Endast ett ställningstagande från de judiska arbetarnas förtrupp som kräver Palestinas självständighet kommer att tillåta den att i nästa steg ta upp frågan om judisk invandring till de arabiska arbetarna i en suverän palestinsk församling. Endast de arabiska massorna, när de väl befriats från det imperialistiska oket, kommer att ha rätten att bestämma om de är motståndare till invandringen av judiska arbetare. Men uppdelningen av den palestinska arbetarrörelsen längs nationalistiska linjer kan bara bidra till att stimulera motståndet från de arabiska massorna mot denna invandring. De judiska arbetarna i Palestina måste förvarnas! Om de inte integrerar sig i Mellanösterns arbetarrörelse i tid, kan arabvärldens enighet mot imperialismen ske över deras huvuden, vilket innebär den fullständiga utplåningen av deras ställning. Fångad mellan den arabiska hammaren och det brittiska stödet kommer den palestinska judenheten att ledas mot säker undergång om det judiska proletariatet inte slår in på klassens väg.

Framtidens hot

Judenheten, utrotad i Europa, dödligt hotad i Palestina, lever i själva verket bara vidare i USA och Sovjetunionen. Men även i dessa två återstående centra tornat en mörk framtid upp sig. Den massiva integrationen av Rysslands judiska småhantverkare och småföretagare i byråkratins lägre skikt sedan den första femårsplanens period utsätter dem särskilt för hat från de efterblivna skikten av proletariatet och bönderna. Den stigande vågen av antisemitism i Sovjetunionen och dess episodiska användning av Stalin i hans kamp mot vänsteroppositionen har beskrivits tillräckligt för att inte kräva upprepning. Detta bekräftades tragiskt nog vid tidpunkten för den nazistiska invasionen av västra Ukraina där veritabla massakrer på den judiska befolkningen ägde rum redan innan SS hade "löst" den judiska frågan på sitt eget sätt.

Den anhopning av välbärgade bönder och höga byråkratiska skikt (som endast omfattar en liten minoritet judar), som tillsammans utgör kärnan i en eventuell exploaterande klass i Sovjetunionen, kommer oundvikligen att till fullo utnyttja förnyelsen av antisemitiska stämningar i ett inbördeskrig eller i en öppen kamp mot regimen.

Liksom alla andra reaktionära krafter som Stalin har väckt till liv, kommer antisemitismen att slå tillbaka våldsamt mot honom själv. Eggad av hatet från nya kandidater för exploatering, konfronterad av oktoberrevolutionens "judiska upphovsmän", uppväckt av en ny fanatisk religiös mysticism, kan denna antisemitism mycket väl sopa bort hela den judiska befolkningen i västra Ryssland vid den tidpunkt då regimen börjar falla sönder under de kombinerade slagen från imperialismen och den inre fienden. Man kan med säkerhet förutsäga att ett sammanbrott för den sovjetiska regimen kommer att ske över de ryska judarnas lik.

I det amerikanska efterkrigssamhället prövar gigantiska krafter – 15 miljoner organiserade arbetare å ena sidan och den största kapitalistiska makten i världen, Wall Street, å andra sidan – sin styrka i ständiga skärmytslingar som förspel till det klasskrig som i slutändan kommer att avgöra mänsklighetens öde. Så snart arbetarklassen går över till organiserad politisk aktivitet, kommer nödvändigheten att mobilisera landets efterblivna och småborgerliga skikt mot det politiserade proletariet att bli en fråga på liv och död för den amerikanska bourgeoisien. Som arvtagare till Jeffersons och Lincolns ”liberala” och ”humanitära” anda, kommer den dock inte att tveka ett ögonblick att ställa upp sina stormtrupper genom att utnyttja de lägsta instinkterna, drivfjädrarna för den mest förnedrande rasism och obskurantism som fortfarande slumrar i det amerikanska samhället. Den potentiella förekomsten av dessa krafter framgår tydligt av sådana rörelser som Ku Klux Klan och fader Coughlins och Gerald L.K. Smiths respektive organisationer.

I ”samhället”, i såväl den artiga innebörden av ordet som inom de 60 familjerna, är den anti-semitiska andan redan mycket kraftfull. Det är praktiskt taget omöjligt för en jude att komma in på vissa ”fina” universitet, att tillhöra vissa klubbar eller att få ett jobb inom vissa handels- och bankhus. Bland de lägre skikten av småbourgeoisien och mellanbourgeoisien, som i morgon kommer att utgöra de farligaste avdelningarna i den amerikanska fascismen, är denna uppfattning långt mindre definierad, men den utvecklades enormt inom såväl armén som i landet i stort under kriget. Amerikanska judar är etablerade i vissa väl avgränsade branscher, om de så är hantverkare, affärsmän, intellektuella eller arbetare. En våldsam social kris, som genom en skärpning av konkurrensen och ökande arbetslöshet inom dessa branscher, skulle göra den militanta antisemitismen inom dessa skikt till en fruktansvärd potentiell kraft som endast skulle kräva ett politiskt parti för att omvandla den till en förkrossande dynamisk kraft.

Säg inte att ”amerikanerna aldrig kommer att gå så långt som nazisterna.” Även en timid halvliberal som Sinclair Lewis förstår ”att det kan hända här”. Härskande samhällsklasser som pressas mot väggen, och en klass så rik och cynisk som den amerikanska bourgeoisien, kommer inte att dra sig för någon vanära eller grymhet för att fortsätta sitt styre, om det så bara är för några år.

Läs de hundratals publicerade rapporterna om de amerikanska soldaternas ”systematiska undervisning i grymhet” mot de japanska soldaterna, som i så mycket liknar inställningen hos det tyska SS till judarna; studera konkret degenerationen och grymheten – som når oanade djup – hos vissa amerikanska ockupationstrupper i Tyskland och Japan, och du kommer att dra slutsatsen ”att det inte bara är möjligt utan troligt” att en amerikansk fascistisk rörelse kommer att utmärka sig i teknisk perfektion genom utnyttjandet av antisemitismen.

Om nästa decennium inte bevittnar den proletära revolutionen i USA, kommer det att förbereda hekatomber för den amerikanska judenheten vilka kommer att överträffa Auschwitz och Majdanek i skräck.

Den judiska frågan kan endast lösas som en del av den globala krisens lösning

Dessa perspektiv kan verka alltför dystra, alltför skrämmande. De framställer det judiska folkets fullständiga utrotning som en möjlighet under nästa eller följande decennium. Men vad Auschwitz och Majdanek betyder för judarna, betyder atombomben för hela mänskligheten. Perspektivet med judarnas försvinnande från jordens yta är en del av perspektivet för den mänskliga artens utplåning.

Men om den judiska tragedin bara är en symbol och i viss mån mänsklighetens ”spegel för framtiden”, är samtidigt lösningen av den judiska frågan den enda utvägen som fortfarande ligger öppen för mänskligheten. Den dystra möjlighet som skisserats ovan är bara ett av alter-

nativen som mänskligheten ställs inför. Den förutsätter ett föregående nederlag för världsproletariatet och framför allt för dess mäktigaste armé, den amerikanska arbetarklassen. Klasskampen i världens alla länder, som kommer att avgöra mänsklighetens öde under nästa decennium, kommer samtidigt att i någon grad avgöra ödet för varje enskilt folk.

Den judiska historiens egenheter har endast fastställt en särskild underordning av detta folks framtid under resultatet av den pågående sociala kampen. I grund och botten gör de dock inte judarnas öde mindre beroende av proletariats seger eller nederlag än vad som är fallet med folken i Ryssland eller i Kina.

Det är inte nödvändigt för oss att införa några förändringar i lösningen av den judiska frågan som A. Léon har beskrivit den i avslutningen av sitt arbete. Att socialismen först kommer att genomgå en period under vilken judarna kommer att genomgå en process av assimilation och "nationell-kulturell renässans" – detta perspektiv utgör inte längre ett ämne för diskussion, förutom bland obotliga drömmare som kommer att fortsätta diskutera sådana ämnen som änglarnas kön inför den stund då de ska reduceras till atomdamm. De problem som judenheten ställs inför, liksom de som mänskligheten ställs inför, kräver så radikala lösningar och är så brådskande att ingen längre vågar söka skydd bakom en propaganda för tillfällig lindring. Men alla de som fortsätter att kalla revolutionärer för illusoriska tänkare kommer att upptäcka, om de inte redan har gjort det, att det inte finns någon värre illusion än en förväntan om genomförbara lösningar från en regim som inte längre kan införa förbättringar i något annat än dödsmaskiner.

De prövningar som mänskligheten just har gått igenom har fördummat många sinnen och förlamat många viljor. Småbourgeoisien och särskilt de intellektuella har berörts mest. De som hade för vana att se på världen som "rationell" förlorar själva sitt förstånd i mötet med ett sådant irrationellt förfall. Men det är inte dessa skeptiker som kommer att avgöra mänsklighetens öde. Viljan att kämpa hos världens alla arbetande massorna har redan bekräftats som mäktigare än någonsin under året som följt efter fientligheternas slut. Det är på denna proletariats kampvilja som förtruppen måste fästa sina förhoppningar och tillväxt.

I egenskap av att ha sårats svårast, har judarna låtit sig särskilt ryckas med i förtvivlans och demoraliseringens psykos, som ytterligare har skärpts genom detta folks specifika sociala struktur. Men om några år kommer mardrömmens omedelbara effekter att försvinna. Sammanbrottet för de palestinska förhoppningarna kommer att bli uppenbart. Medan det nu bara finns negativa poler som stöter bort varandra, kommer vid den tidpunkten den positiva polen, det internationella revolutionära proletariatet, redan ha bevisat sin dragningskraft med slående segrar. Eftersom vi inte har någon anledning att betvivla mänsklighetens öde, låt oss heller inte tvivla på att de judiska arbetarmassorna, som efter att ha genomgått en rad nedslående erfarenheter, kommer att inse att deras framtid är oupplösligt förbunden med proletariats och den revolutionära rörelsens framtid, och att de åter kommer, liksom de gjort tidigare, inta en viktig plats i denna rörelse, och att de kommer att ha den hängivna kampen för socialismens sak att tacka för sin slutliga frigörelse.

1 juli 1946

Översättning: Jesper Sydhagen (red. P-O Mattson)

Lästips:

Isaac Deutscher: [Den judiska tragedin och historikern](#)

Norman Geras: [Marxister inför Förintelsen](#)

Enzo Traverso: (kommer att publiceras senare)